

Kúria

ítélete

Az ügy száma: Bfv.III.556/2023/17.

A határozat szintje: felülvizsgálat

A tanács tagjai: Dr. Bartkó Levente, a tanács elnöke

Dr. Varga Eszter, előadó bíró

Molnár Ferencné dr., bíró

Dr. Idzigné dr. Novák Marianna Csilla, bíró

Dr. Hornyák Szabolcs János, bíró

Az eljárás helye: Budapest

Az eljárás formája: tanácsülés

Az ülés napja: 2024. március 6.

Az ügy tárgya: testi sértés büntette és más bűncselekmények

Terhelt(ek): II. rendű

Első fok: Veszprémi Törvényszék, 15.B.374/2019/285/I., ítélet,
tárgyalás, 2021. november 9.

Másodfok: Győri Ítéltábla, Bf.II.115/2021/12., ítélet,

nyilvános ülés, 2022. április 21.

Az indítvány előterjesztője: a II. rendű terhelt

Az indítvány iránya: a II. rendű terhelt javára

Rendelkező rész

A Kúria a testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt az I. rendű terhelt és társa ellen folyamatban volt büntetőügyben a II. rendű terhelt által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Veszprémi Törvényszék 15.B.374/2019/285/I. számú, illetve a Győri Ítéltábla Bf.II.115/2021/12. számú ítéletét a II. rendű terhelt tekintetében megváltoztatja.

A II. rendű terhelt testi épség elleni bűncselekményét testi sértés büntette kísérletének [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés] minősíti.

A II. rendű terhelttel szemben halmazati büntetésül kiszabott szabadságvesztés tartamát 4 (négy) év 5 (öt) hónapra enyhíti.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, melyből a terhelt legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

A Kúria az alapügyben kiszabott és a 2022. április 22. napjától 2023. december 13. napjáig végrehajtott szabadságvesztést a II. rendű terhelttel szemben kiszabott büntetésbe beszámítja.

Egyebekben a megtámadott határozatot a II. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A Kúria ítélete ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben az indítvány előterjesztője, valamint azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

Indokolás

I.

[1] A Veszprémi Törvényszék a 2021. november 9. napján meghozott 15.B.374/2019/285/I. számú ítéletével a II. rendű terheltet bűnösnek mondta ki tártstettesként elkövetett testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés II. fordulat] és tártstettesként elkövetett garázdaság vétségében [Btk. 339. § (1) bekezdés]. Ezért öt halmazati büntetésül 5 év börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a II. rendű terhelt legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a II. rendű terhelt által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és az eljárás során felmerült bűnügyi költségről.

[2] Kétirányú fellebbezések alapján eljárva a Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2022. április 21. napján meghozott Bf.II.115/2021/12. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a II. rendű terhelt vonatkozásában helybenhagyta.

[3] Az eljáró bíróság által megállapított tényállás lényege a következő.

– Az I. rendű és a II. rendű terhelt 2018. szeptember 7. napján, az esti órákban munkatársaikkal születésnapot ünnepelve sört és pálinkát is fogyasztott, és ittas állapotba került. A terheltek elhatározták, tovább ünnepelnek és szeszesitalt szereznek. 2018. szeptember 8. napján 01.00 óra körüli időben az I. rendű terhelt és társa az I. rendű terhelt által ittas állapotban vezetett személygépkocsival utazott, szeszesitalt akartak vásárolni. Az I. rendű terhelt 2018. szeptember 8. napján 01 óra 20 perc körüli időben az általa vezetett járművel a parkolóba szabálytalanul, a „Behajtani tilos” jelzőtábla ellenére hajtott be. Ezzel egyidőben, a személygépkocsi haladási irányával szemben a parkolóban gyalog közlekedett a sértett és három tanú. A három tanú a gépkocsi haladási irányából kitért, míg a sértett a jármű haladási irányával szemben, a parkolóban megállt. Az I. rendű terhelt a személygépkocsival továbbhaladni nem tudott, ezért a járművel közvetlenül a sértett előtt megállt, a gépkocsiból kiszállt, és ököllel két alkalommal, azonnal arcon ütötte az ittas állapotban lévő sértettet, miközben azt kérdezte tőle, hogy „valami baj van?”. A II. rendű terhelt a gépkocsiból kiszállt, és a sértettet arcon ütötte. A sértett nem védekezett, csupán azt kérdezte a terheltektől, hogy: „Üthettek, de mire jó ez, mit tettem?”. Az I. rendű terhelt és társa által leadott ütések kis-közepes erővel érték a sértett arcát. Miután a közelben tartózkodó 1. számú tanú és 2. számú tanú felhívására a terheltek a sértett bántalmazásával felhagytak, az I. rendű terhelt egy vodkásüveget vett elő a személygépkocsiból, vodkával kínálta a sértettet, és a helyszínen maga is fogyasztott szeszesitalt. A parkolóban a személygépkocsijánál tartózkodó 1. számú tanú felszólította a sértettet, hogy csatlakozzon hozzá, és üljön be az autóba. A sértett az 1. számú tanú személygépkocsija irányába megindult, amikor a II. rendű terhelt kötekedve rákiáltott, mire ő ezt kikérte magának. A sértett ismételt szóváltásba került az I. rendű terhelttel és társával, akik ököllel többször arcon ütötték őt, amelytől hanyatt esett. Az 1. számú tanú a személygépkocsijánál állva észlelte a sértett bántalmazását, akinek a védelme érdekében felszólította a személygépkocsijában helyet foglaló 2. számú tanút, hogy szálljon ki a személygépkocsiból, mert megint ütik a sértettet. A 2. számú tanú a személygépkocsiból kiszállt, annak bal hátsó sarkához ért, amikor az I. rendű terhelt a 2. számú tanúhoz futott, és

lendületből, ököllel, legfeljebb közepes erővel megütötte az arcát, aki az ütés erejétől elesett. Ekkor az 1. számú tanú a 2. számú tanút a földről felsegítette, mire a terheltek az 1. számú tanúra támadtak, ököllel megpróbálták őt is megütni, azonban az 1. számú tanú az ütések elhárította, és a helyszínről elmenekült annak érdekében, hogy segítséget hívjon. A 3. számú tanú az 1. számú tanú személygépkocsijából kiszállt, és felszólította a sértettet, hogy szálljon be az autóba, aki ennek nem tett eleget, hanem a 2. számú tanúval együtt a parkoló melletti közúton áthaladva, a járdán megállt. A 3. számú tanú ekkor próbálta megnyugtatni a terhelteket, akikkel beszélgetni kezdett annak érdekében, hogy megakadályozza a további verekedést. A 3. számú tanú békítő fellépésére az I. rendű terhelte a személygépkocsijához lépett, kinyitotta a vezetőoldali ajtót, amikor a 3. számú tanú a II. rendű terhelte is távozásra szólította fel. Az I. rendű terhelte azonban észrevette a járdán tartózkodó sértettet és a 2. számú tanút, a személygépkocsijába nem szállt be, hanem az úttesten átfutva a sértett irányába tartott. A II. rendű terhelte futva csatlakozott az I. rendű terhelthez, és közösen ismét a sértetre támadtak. Ekkor a 2. számú tanú elfutott, a terheltek a futás erejét is felhasználva többször arcon, fejen ütötték a sértettet, aki a bántalmazástól a járdára esett. A terheltek a járdán fekvő sértettet legfeljebb közepes erővel a fején, valamint testszerte kis-közepes erővel, többször megrúgták. Az I. rendű terhelte és társa észlelték, hogy az 1. számú tanú, a 4. számú tanú, az 5. számú tanú, a 6. számú tanú, a 7. számú tanú és a 8. számú tanú a sértett segítségére sietnek, ezért az immár eszméletlen állapotban földön fekvő, életjeleket nem mutató sértett bántalmazásával felhagytak, a parkolóban álló autójukhoz futottak annak érdekében, hogy a helyszínről elmeneküljenek. Az I. rendű terhelte a személygépkocsi vezetőülésébe beült, miközben az 5. számú tanú és a 4. számú tanú a jármű elejéhez futottak. Az 5. számú tanú felszólította a terhelteket, hogy ne hagyják el a helyszínt a hatóság kiérkezéséig. A II. rendű terhelte az 5. számú tanút és a 4. számú tanút kikerülve a személygépkocsi jobb első ülésére szándékozott beülni, ezért jobb kezét ütésre emelve futott az 5. számú tanú irányába, aki a támadás elől kitért. Ezt követően az 5. számú tanú mögött álló 4. számú tanú a II. rendű terhelte jobb karját megragadta, hogy őt a helyszínen visszatartsa. A II. rendű terhelte a 4. számú tanúval a személygépkocsi előtt dulakodni kezdett, ennek során nekiestek a jármű elejének, amelynek következtében a rendszámtábla letört. Miután a II. rendű terhelte kiszabadította magát a 4. számú tanú szorításából, a gépkocsi jobb első ülésére ült. Ekkor a 4. számú tanú a II. rendű terhelte követve a jármű jobb első ajtaját megkísérelte kinyitni, de ez nem sikerült neki, mert a II. rendű terhelte az ajtót bezárta. A gépkocsi bal első ajtaját az 5. számú tanú sem tudta kinyitni, amikor az I. rendű terhelte a jármű kesztyűtartójából elővett egy gáz- és riasztófegyvernek minősülő Ekol Jackal Dual Compact típusú, 9 mm P.A. kaliberjelű, egyes és sorozatlövésre is alkalmas pisztolyt, azt csőre töltötte, majd az 5. számú tanúra fogta úgy, hogy a személygépkocsi bal első ajtaját mintegy 20 cm-re kinyitotta, és az 5. számú tanúra célzott. Az I. rendű terhelte a gáz- és riasztófegyverrel azonban lövést leadni nem tudott, mert a szán elakadása miatt a gáz- és riasztófegyver működésképtelenné vált. A gáz- és riasztófegyvert látva a 4. számú tanú a személygépkocsi elé ugrott, a gáz- és riasztófegyverrel történő támadás elhárítása céljából az 5. számú tanú pedig térdével a gépkocsi jobb első ajtajának további kinyitását megakadályozta, az ajtóreszen paprika spray-t fújt a személygépkocsi utasterébe, majd a járműtől elugrott. Ekkor az I. rendű terhelte a személygépkocsival hátramenetben, nagy gázzal kitolatott a parkolóból, majd kanyarodva az út jobb szélére húzódott, hirtelen áttért a menetirány szerinti bal oldalra, ahol az árokba csapódva megállt. Az I. rendű terhelte a jármű motorját leállította, a személygépkocsi ajtaját kinyitotta. A helyszínre kiérkező rendőrökkel a 4. számú tanú közölte, hogy a terhelteknél fegyver van, majd a rendőrök a terhelteket elfogták és őrizetbe vették.

– Mindeközben a közelben tartózkodók, majd a mentőszolgálat munkatársai megkísérelték a sértett újraélesztését, sikertelenül. A mentőtiszt a sértett halálát 2018. szeptember 8. napján 02 óra 59 perckor állapította meg.

– A sértett a bántalmazás következtében a bal szem körül a lágyrészek, főleg a felső szemhéj kifejezetten vizenyősen duzzadt, 2x3 cm-es sávban, a homloktájra, illetve ugyancsak 2x3 cm-es sávban a bal szem alatti területre is ráterjedő, foltosan kékes vörhenyes elszíneződésében, a bal szemöldök belső felénél, 2,5 cm hosszú, felületes hámkarcolódásban, a jobb csukló singcsonti oldalán 2,5 cm hosszúságú, ferde lefutású karcolódásban, a szegycsont felett, az emlőbimbók vonalában mintegy 2 cm átmérőjű vörhenyes barnán beszáradt hámrületben, s annak környékén csaknem tenyérnyi, halvány bőrelszíneződésben, a jobb könyökcsőcsen egy 2-3 cm átmérőjű területen halvány pontszerű vérbeszűrődésekben, a bal könyöktájon a könyökcsőcs alatt, az alkarra terjedően, a singcsonti oldalon 2x1 cm-es, finoman hámfosztott területben, a bal könyöktájon a könyökcsőcs alatt, az alkarra terjedően, a singcsonti oldalon 2x1 cm-es finoman hámfosztott területben, a bal térd oldalsó felszínén, a térdkalács alsó pólusánál egy hüvelykujjbegynyi, 2x1 cm-es finom, főként haránt irányú hámfosztásokból álló terület alatt egy 3 cm hosszúságú, felületes hámkarcolódásban, a bal térd oldalsó felszínén, a térdkalács alsó pólusánál egy hüvelykujjbegynyi, 2x1 cm-es finom, főként haránt irányú hámfosztásokból álló terület alatt egy 3 cm hosszúságú, felületes hámkarcolódásban, a bal külboka felett mintegy 8 cm-re ugyancsak 3,5 cm hosszúságú, felületes hámkarcolódásban, a borék bőrén a középvonaltól jobbra és balra terjedően csaknem szimmetrikus, 5x2 cm-es sávyszerű területen a bőr barnás vörhenyes elszíneződésében, a hajas fejbőr nagy kiterjedésű vérbeszűrődésében, mindkét halántékizomban vérbeszűrődésben, a bal szem körüli vérbeszűrődésben, a hát lágyrészeinek vérbeszűrődésében, a nyelv apróbb sérüléseiben, továbbá kis kiterjedésű mikroszkópos nagyságrendű kisagyi pókháló hártya alatti vérzésben megnyilvánuló, nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett.

– A sérülések elhelyezkedése és jellege alapján a sértettet legalább 12 erőbehatás érte. A sértettnek nem voltak olyan súlyos sérülései, amelyek a halállal egyértelmű és közvetlen oksági összefüggésben állnak.

– A sértett nem volt teljesen egészséges szervezetű, agyi- és koszorúverőér-elkeményedésben, szívizomtúltengésben és szívizom-elfajulásban, a szívizom zsírszövetes beszűrődésében, kifejezett szívizom-hegesedésben, enyhe idült hörghurutban, idült vesegyulladásban, vesekövességben, nagyfokú zsíros májelfajulásban, továbbá jobbkamrai arrhythmogen dysplasia megbetegedésben szenvedett.

– A sértett halálának közvetlen oka heveny szívelégtelenség (agy- és tüdővizenyő) volt, amelyhez a szívizom vérellátási zavara, szívritmuszavara vezetett.

– A sértett természetes eredetű, sorsszerű megbetegedései állapotának alakulásában és a halál bekövetkeztében szereppel bírtak. A szívizom-vérellátási zavar adott időpontban való kialakulásában – jobbkamrai arrhythmogen dysplasia megbetegedés, a szívizomtúltengés, a szívizom-hegesedés, szívizom-elfajulás és a koszorúverőér elkeményedés mellett – a bántalmazásba torkolló élethelyzetből adódó stresszhelyzetnek, a táplálkozás utáni állapotnak (a telt gyomornak) és az alkoholos befolyásoltságnak (a szívre, a szívizomvérellátásra, a vérkeringésre gyakorolt kedvezőtlen hatása révén) szerepe volt.

– A sértett halálához a bántalmazással összefüggésben keletkezett stresszhelyzet hozzájárult, a halálhoz vezető okfolyamatot a bántalmazás miatti stresszhelyzet indította el {Veszprémi Törvényszék 15.B.374/2019/285/I. számú ítélet [6]-[22] bekezdései, Győri Ítéltábla Bf.II.115/2021/12. számú ítélet [14] bekezdés}.

II.

[4] A bíróság jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozata ellen a II. rendű terhelt terjesztett elő felülvizsgálati indítványt tartalma szerint a Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontja szerinti okból, a halált okozó testi sértés büntettként értékelt bűncselekmény könnyű testi sértés vétségekénti minősítése, a megtámadott határozatok megváltoztatása érdekében.

[5] Kifejtette, hogy annak ellenére, hogy a sértett csupán 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett, a bíróság halált okozó testi sértés büntettként minősítette a cselekményét, és a törvénysértő minősítés miatt törvénysértő büntetést szabott ki.

[6] Szerinte az eljáró bíróság elfogult volt, ezért szabott ki vele szemben 5 év szabadságvesztés büntetést.

[7] Hivatkozott a Kúria Bfv.III.856/2022/12. számú határozatára, ami a jelen ügy tárgyát képező jogerős ítéletet az I. rendű terhelt vonatkozásában megváltoztatta, és az I. rendű terhelt testi épség elleni bűncselekményét testi sértés büntetke kísérletének [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] minősítette.

[8] A Legfőbb Ügyészség BF.968/2023/2. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt alaptalannak tartotta.

[9] Indokai szerint az irányadó tényállás alapján a szándékegységben cselekvő I. rendű és II. rendű terhelt által kifejtett ökolütések és rúgások, a bántalmazó magatartásuk indította el azt az okfolyamatot, amely a sértett természetes eredetű megbetegedéseire, valamint aktuális, ittas és táplálkozás utáni állapotára visszavezethető okokból heveny szívelégtelenség miatt a halálos eredmény bekövetkezéséhez vezetett. A halálhoz vezető okfolyamatban meghatározó szerepe volt a bántalmazás miatt kialakult pszichés és fizikai stresszhelyzetnek, amely azt elindította. Ezért a II. rendű terhelt által – társával szándékegységben – kifejtett testi épségét sértő magatartás, és a sértett halála mint minősítő körülményt képező eredmény közötti okozati összefüggés megállapítható.

[10] Részletesen kifejtette, hogy az ítélkezési gyakorlat jelentőséget tulajdonít annak, hogy az elkövetési magatartás megvalósításának időpontjában az elkövető felismeri-e a sértettnek a védekezésre való korlátozottságát, a törődött testi állapotát vagy ittasságát. Közismert tény ugyanis, hogy az ittas állapotban lévő személyek a reflextevékenység korlátozottsága miatt az irányukban megnyilvánuló erő kifejtés elleni védekezés elhárítására általában képtelenek, és

még a kisebb erővel történt testi bántalmazás esetén is a bizonytalan egyensúlyi helyzetükre tekintettel fennáll – az elkövető tudata által is átfogott – súlyos sérülés bekövetkezésének a lehetősége. Különösen érvényes ez a megállapítás, ha az elkövetési tevékenység olyan helyen, illetőleg olyan körülmények között megy végbe, ahol a sértett a kemény, szilárd tárgyhoz vagy útburkolathoz való ütdődése, csapódása folytán, tehát indirekt módon szenved el a halálhoz vezető sérülést. Ilyen esetekben az orvosi tapasztalatok szerint általában az úgynevezett ellencsapódásos mechanizmus következtében jönnek létre olyan fejsérülések, amelyek az agyállományt is károsítják, és gyakran orvosilag is megfordíthatatlanul halálos következmények beállásához vezetnek. Az ítélezési gyakorlat mindezekben az esetekben általában megállapítja a halált okozó testi sértés büntetében az elkövető bűnösségét (BJD 1043., BH 1978.321., BH 1978.362., BH 1978.406. és BH 1980.369.), és azt sem kívánja meg, hogy az ütés, a bántalmazás olyan erejű legyen, amely önmagában is meghatározott gyógytartamú testi sérülés megállapítására alkalmas.

[11] Álláspontja szerint az irányadó tényállásból az alapügyben eljáró bíróságok indokoltan következtettek arra, hogy az I. rendű terhelt és társa szándéka a súlyos, nyolc napon túli gyógytartamú testi sérülések okozására is kiterjedt. A terheltek felismerték, hogy magatartásukkal összefüggésben a sértett nyolc napon túl gyógyuló testi sérüléseket szenvedhet, amely következmények iránt legalábbis közömbösek maradtak.

[12] Kifejtette, hogy a II. rendű terhelt az irányadó tényállás szerint képes volt arra, hogy a cselekménye következményeit felismerje, és e felismerésnek megfelelő magatartást tanúsítson. A II. rendű terheltnek számolnia kellett azzal, hogy a több hullámban, kitartó, testszerte történő bántalmazás a sértettnél fizikai és lelki stresszhelyzetet is eredményezhet. Ezt egyebekben tapasztalta is, hiszen a sértett a bántalmazás közben eszméletét veszítette, a már eszméletét veszített, életjeleket nem mutató sértett segítségére siető barátok láttán hagyták csak abba a terheltek a bántalmazást. A sértettnél a bántalmazás hatását felerősítő rizikófaktorokat, így a sértett ittasságát és túlsúlyát szintén észlelte a II. rendű terhelt.

[13] Az ügyészség szerint a Kúria Bfv.III.856/2022/12. szám alatt – az I. rendű terhelt vonatkozásában – hozott ítéletében hivatkozott BH 1979.94. számú eseti döntés jelen ügyre nem vonatkoztatható.

[14] Indokai szerint a felülvizsgálati indítvány a bírák kizártságára utaló részében is alaptalan.

[15] Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a Kúria a megtámadott határozatokat a II. rendű terhelt tekintetében hatályában tartsa fenn.

III.

[16] A II. rendű terhelt felülvizsgálati indítványa a következők szerint alapos.

[17] A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, a jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozattal szemben jogi – nem ténybeli – okból terjeszthető elő. Kizárólag a Be. 649. §-ában megjelölt anyagi és eljárásjogi okokra hivatkozással vehető igénybe, a felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető.

[18] A Be. 650. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati indítványban a jogerős ügydöntő határozat által megállapított tényállás nem támadható. A felülvizsgálati indítvány elbírálásakor a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás az irányadó [Be. 659. § (1) bekezdés], a jogkövetkeztetések – így a bűnösség megállapításának – helyessége kizárólag ennek alapulvételével vizsgálható.

[19] A Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontja alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a bíróság a bűncselekmény törvénysértő minősítése miatt, illetve a Btk. más szabályainak megsértésével szabott ki törvénysértő büntetést.

[20] A Btk. 164. § (1) bekezdése kimondja, hogy aki más testi épségét vagy egészségét sérti, testi sértést követ el; a (3) bekezdés szerint, ha a testi sértéssel okozott sérülés nyolc napon belül gyógyul, az elkövető súlyos testi sértés miatt büntetendő, míg a (8) bekezdés szerint a büntetés két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, ha a testi sértés életveszélyt vagy halált okoz.

[21] A Btk. 7. §-a értelmében szándékosan követi el a bűncselekményt, aki cselekményének következményeit kívánja vagy e következményekbe belenyugszik.

[22] A Btk. 9. §-a szerint az eredményhez, mint a bűncselekmény minősítő körülményéhez fűzött súlyosabb jogkövetkezmények akkor alkalmazhatók, ha az elkövetőt az eredmény tekintetében legalább gondatlanság terheli.

[23] A bűncselekmény elkövetési magatartása a testi épség vagy az egészség sértése, amely egyfelől testi bántalmazásban, másfelől egészségsértésben nyilvánul meg.

[24] A testi sértés lehet szándékos vagy gondatlan. Eredménye a testi épség megsértése esetén a sérülés okozása, az egészségsértés esetén a betegség előidézése. Az elkövetési magatartás és az eredmény között okozati összefüggésnek kell fennállnia.

[25] Az elkövető büntetőjogi felelőssége akkor állapítható meg, ha a szándékos vagy gondatlan tevékenységével okozati összefüggésben áll elő más (mások) életének, testi épségének sérülése (halála), illetve az elkövető mulasztása folytán – bár erre lehetősége volt – nem akadályozza meg a tényállásszerű eredmény bekövetkezését, feltéve, hogy a káros következmény tekintetében gondatlan bűnössége fennáll.

[26] Az irányadó tényállás egyértelműen rögzíti, hogy

– a II. rendű terhelt és társa ittas állapotban, rövid időn belül három ízben, méltányolható indok nélkül, több alkalommal ököllel arcon ütötte a szintén ittas állapotban lévő sértettet, aminek következtében a sértett egyszer az úttesten hanyatt esett, míg a következő alkalommal a járdára esett;

– ezt követően a II. rendű terhelt és társa a járdán fekvő sértettet a fején, valamint testszerte, kis-közepes erővel többször megrúgták;

– a sértett a bántalmazás során őt ért legalább 12 kis, illetve közepes erejű erőbehatás következtében több, külön-külön és együttesen is nyolc napon belül gyógyuló sérülést szenvedett.

[27] A testi erővel történt bántalmazás elkövetési magatartása mögött nyilvánvaló különbség van az egyes bántalmazási módokat illetően, így az ököllel való ütés, lábbal való rúgás, támadott testtájék és az alkalmazott erő nagysága tekintetében.

[28] Jelen ügyben az elkövetés módja, körülményei alapján helytálló a II. rendű terheltnek a testi sértés okozásának szándékára vont következtetés.

[29] Vizsgálandó az elkövetési magtartás és az eredmény közti okozati összefüggés kérdése.

[30] A következetes bírói gyakorlat az okozatossági elméletek közül a feltételek egyenértékűségének (*conditio sine qua non*) elméletét fogadja el. Ennek lényege szerint minden szükséges feltétel ok, vagyis ok az eredménynek minden olyan előzménye, amely nélkül nem következett volna be az eredmény úgy és akkor, mint ahogyan és amikor bekövetkezett.

[31] Az okozati láncolat alakulásában azonban az okként vizsgált emberi magatartáson túl számtalan feltétel, egyéb ok is szerepet játszhat. Így más személyek magatartásai vagy külső körülmények (közreható okok).

[32] „Ámde minden bűncselekmény bűnös jogellenes magatartás. Így tehát valamely emberi cselekmény csak úgy nyer büntetőjogi jelleget, azaz lesz bűncselekménnyé, ha objektíve és szubjektíve is okozatos, vagyis, ha az eredmény az elkövető tevékenységéből és a tevékenység annak alanyi bűnösségéből származik. Hogy tehát valaki valamely bűncselekmény elkövetéséért felelősségre legyen vonható, korántsem elégséges a tevékenység és a jogsértő eredmény közt fennálló objektív kapcsolat, vagyis tisztán okozati összefüggés, hanem éppannyira elengedhetetlen feltétel a szubjektív összefüggés, vagyis az alanyi bűnösség fennforgása is.” (vö. Angyal Pál: A büntetőjogi alapfogalmak)

[33] Kétségtelen tehát, hogy a hétköznapi, fizikai oksági kapcsolat és a büntetőjogi okozatosság nem azonos; utóbbi objektíve és szubjektíve is okozatos. Másképpen szólva objektíve előre látható, szubjektíve felróható.

[34] Az irányadó tényállásból kitűnően a II. rendű terhelt társával a sértettet három szakaszban testszerte bántalmazta, többek között ököllel ütötte, és a földre került sértettet megrúgta, a sérülések elhelyezkedése és jellege alapján a sértettet legalább 12 erőbehatás érte.

[35] A sértettnek nem voltak olyan súlyos sérülései, amelyek a halállal egyértelmű és közvetlen oksági összefüggésben állnak.

– A sértett nem volt teljesen egészséges szervezetű, agyi- és koszorúverőér-elkeményedésben, szívizomtúltengésben és szívizom-elfajulásban, a szívizom zsírszövetes beszűrődésében, kifejezett szívizom-hegesedésben, enyhe idült hörghurutban, idült vesegyulladásban, vesekövességben, nagyfokú zsíros májelfajulásban, továbbá jobbkamrai arrhythmogen dysplasia megbetegedésben szenvedett.

– A sértett halálának közvetlen oka heveny szívelégtelenség (agy- és tüdővízenyő) volt, amelyhez a szívizom vérellátási zavara, szívritmuszavara vezetett.

– A sértett természetes eredetű, sorsszerű megbetegedései állapotának alakulásában és a halál bekövetkeztében szereppel bírtak. A szívizom-vérellátási zavar adott időpontban való kialakulásában – jobbkamrai arrhythmogen dysplasia megbetegedés, a szívizomtúltengés, a szívizom-hegesedés, szívizom-elfajulás és a koszorúverőér elkeményedés mellett – a bántalmazásba torkolló élethelyzetből adódó stresszhelyzetnek, a táplálkozás utáni állapotnak (a telt gyomornak) és az alkoholos befolyásoltságnak (a szívre, a szívizom-vérellátásra, a vérkeringésre gyakorolt kedvezőtlen hatása révén) szerepe volt.

– A sértett halálához a bántalmazással összefüggésben keletkezett stresszhelyzet hozzájárult, a halálhoz vezető okfolyamatot a bántalmazás miatti stresszhelyzet indította el.

[36] A másodfokú bíróság okfejtése arra vonatkozó, hogy a II. rendű terhelt (és társa) cselekménye az eredményhez vezető okfolyamatot elindította, ezért a bántalmazás és a halálos eredmény között az okozati összefüggés fennáll, ez pedig megalapozza a halált okozó testi sértés miatti büntetőjogi felelősséget.

[37] A Kúria rámutat arra, hogy az okozati összefüggés megléte önmagában nem tesz felelőssé.

[38] Eldöntendő kérdés valójában az, hogy a halálos eredményért való felelősség az alanyi bűnösség körében a gondatlanság szintjén megállapítható-e.

[39] Az elkövető tudatának tartalma törvényi tényállási elem, az ún. alanyi okozatosság: a tárgyi oldal elemeinek (elkövetési magatartás, eredmény stb.) kívülágban való megnyilvánulása, ténybelisége, és az elkövető ahhoz való akarati viszonyulása.

[40] Ez a viszonyulás az elkövetőn belüli, kívülágtól elzárt. Ezért az elkövetési magatartásról (eredményről) való, tudatban előzetesen, illetve egyidejűleg meglévő képzet

mindig csak valamely, külvilágban megjelenő, illetve fizikai mérhető tényből következtetéssel ragadható meg, és mint ilyen, ténykérdés. Ebből a szándékosságra, gondatlanságra, illetve annak mikéntjére, és a bűnösségre vont következtetés jogi értékelés, ami jogkérdés.

[41] A tudati – és más tények – megállapításától el kell különíteni a megállapított tények jogi értékelését, ami a valónak már elfogadott fizikai és tudati tényeknek a jogi normával történő egybevetése, a törvény szövegének való megfeleltetése. Ennek eredménye pedig már jogi fogalmak formájában jelenik meg. A kettő közti kapcsolatot az teremti meg, hogy ha az irányadó tényállás valamelyik külvilágból megjelenő tényt és abból vont ténybeli következtetést egyaránt rögzíti, és utóbbi helyes, akkor a jogi értékelésnek, és ekként a törvényi tényállás adott eleme megállapításának alapja van.

[42] A halált okozó testi sértés, mint praeterintencionális cselekmény esetén az eredmény tekintetében fennálló gondatlanság fennállásának nem az a feltétele, hogy az eredmény előre látható legyen, hanem a halálos eredmény lehetőségének kell – az elkövetőtől elvárható figyelem és körültekintés mellett – felismerhetőnek lennie (BH 2000.281., Legf.Bír.III.557/1999.).

[43] Jelen ügyben ez a következőket jelenti.

[44] Az irányadó tényállás egyértelműen rögzíti, hogy

– a sértett külön-külön és együttesen is nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett;

– a bántalmazással összefüggésben a sértettnek nem keletkezett olyan sérülése, ami önmagában haláloki szerepet játszott volna; a sértettnek nem voltak olyan súlyos sérülései, amelyek a halállal egyértelmű és közvetlen oksági összefüggésben állnának.

[45] Ez utóbbi ténymegállapítás alapját – az elsőfokú bíróság ítéletéből kitűnően – az Egészségügyi Tudományos Tanács Egészségügyi Területen Működő Igazságügyi Szakértői Testületének véleménye képezte, amely szerint a sértettnél kialakult minimális mikroszkopikus nagyságrendű agyi elváltozások az enyhe koponya agysérülés részjelenségei, a halál bekövetkeztében még elősegítő szerepet sem játszottak. A sértettnél többszörös mikroszkópos méretű agyállományzúzódást igazolni nem lehetett, azonban kis kiterjedésű mikroszkópos nagyságrendű kisagyi pókháló hártya alatti vérzés volt igazolható. A kisagyi pókháló hártya alatti területen elhelyezkedő vérzés visszavezethető volt a sértett bántalmazására, azok kialakulhattak a sértett elzuhanása, de az elhelyezkedésére tekintettel inkább a koponya rúgása következtében. Ezek az elváltozások ugyanakkor a sértett halálában részoki szerepet sem játszottak. A sértettnél jobbkamrai arrhythmogen dysplasia megbetegedés állt fenn, mely veleszületett szívbetegség volt, a telt gyomor, a közepes fokú alkoholos befolyásoltság és a bántalmazással kapcsolatos stresszhelyzet mellett ezen veleszületett szívbetegség olyan szívritmuszavarhoz vezetett, mely nevezettnél pillanatszerű halált idézett elő {Veszprémi Törvényszék 15.B.374/2019/285/I. számú ítélet [106] bekezdés}.

[46] Az eljáró bíróságok a bántalmazás által előidézett stresszhelyzetet tekintették olyannak, mint ami – a sértett sorsszerű betegsége mellett – közreható szerepet játszott a halál bekövetkeztében.

[47] Eldöntendő kérdés tehát, hogy a II. rendű terhelt számára az adott körülmények között elvárható figyelem és körültekintés révén felismerhetőnek kellett-e lennie, hogy a sértettnél a stresszhelyzet szívritmuszavart, ezáltal pillanatszerű halált idézhet elő.

[48] Ezt a vizsgálatot valójában az ítéletábra – egyébként helyes szempontok alapján – elvégezte.

[49] A másodfokú ítélet szerint ugyanis: „...a sértett... az elkövetési magatartást megelőző időszakban hosszú időn keresztül jókedvű és vidám volt, semmilyen egészségügyi panasza nem lépett fel, rajta rosszullétet nem észleltek, jó állapotban lévőnek tűnt, amely értelemszerűen orvosi ellátást sem igényelt, pusztán a szokványos ittaság jellemző tüneteit produkálta, a terheltektől nem volt elvárható, hogy kizárólag ez okból, külső szemrevételezés alapján az általuk nem tudottan súlyos betegségekkel küzdő túlsúlyos sértett bántalmazásának egészségügyi kockázatait helyesen felmérjék. A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság álláspontja szerint a terheltek halálos eredmény vonatkozásában fennálló gondatlansága megállapításához önmagában nem elégséges, miszerint számukra észlelhető volt a sértett jelentős fokú elhízottsága, és nem állapítható meg, miszerint adott helyzetben konkrétan számítani lehetett arra, hogy a túlsúlyos sértett valamilyen betegségben, illetőleg betegségekben szenved, és a bántalmazással összefüggésben valamelyik alapbetegsége aktiválódik, és az rövid időn belül drasztikus állapotromlást okozhat.” {Győri Ítéletábra Bf.II.115/2021/12. számú ítélet [17] bekezdés}.

[50] Az ítéletábra ezen okfejtésével a Kúria is maradéktalanul egyetértett. Az eredményért való felelősség megállapításához szükséges jogkövetkeztetés levonása viszont téves.

[51] A kifejtettekből a gondatlanságra nézve eltérő jogkövetkeztetés adódik.

[52] Ilyen körülmények mellett – a szokványos ittaságot is ideértve – ugyanis a halálos eredmény bekövetkezésének lehetősége az elvárható gondosság és körültekintés kifejtése esetén sem felismerhető a terhelt számára.

[53] Jelen ügyben a II. rendű terhelt és társa által a sértettre mért kis és közepes erejű ütések egyenként és összességükben is nyolc napon belül gyógyulóak voltak. A sértettnél azért állt elő súlyosabb (halálos) következmény, mert a sértett az I. rendű és a II. rendű terhelt által nem ismert betegségekben szenvedett.

[54] A II. rendű terheltnek nem kellett reálisan számolnia azzal, hogy egy bántalmazással összefüggésben (avagy bármilyen egyéb konfliktusos helyzetben) előálló stresszhelyzet következtében a sértett általa egyébként nem ismert, nem tudott alapbetegsége oly módon aktiválódik, hogy az rövid időn belül visszafordíthatatlan állapotromláshoz, végső soron pedig a sértett halálához vezet.

[55] A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a testi sértés elkövetője a halálos eredményért nem vonható felelősségre, ha a halál bekövetkezése a sértett olyan korábbi megbetegedésével volt kapcsolatos, amelyet az elkövető a legnagyobb gondosság mellett sem ismerhetett (BH 1979.94., Legf.Bír.Katf.III.404/1978.).

[56] Az alkalmi veszekedés során tettelegességet alkalmazó terhelttől nem volt elvárható, hogy a sértett megbetegedési lényegéről, és azokra tekintettel az ütések hatására keletkező károsodás lehetőségéről a legnagyobb körültekintés mellett is tudomást szerezzen, tehát lehetősége legyen a halálos eredmény előrelátására (BH 1979.94., Legf. Bír. Katf.III.404/1978.).

[57] A II. rendű terhelt konkrét cselekménye tehát olyan bántalmazás, amely csakis nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket okozott, valamint – noha a sértett halálához vezető okfolyamatot a bántalmazás indította el – részéről még a tőle elvárható figyelem vagy körültekintés tanúsítása (Btk. 8. § második fordulat) mellett sem volt előre látható (felismerhető), hogy a bántalmazás egy általa nem ismert, több súlyos betegségben szenvedő ember esetében halált előidéző stresszhelyzetet vált ki.

[58] Az eredményhez, mint a bűncselekmény minősítő körülményéhez fűzött jogkövetkezmények viszont csak akkor alkalmazhatóak, ha az elkövetőt az eredmény tekintetében legalább gondatlanság terheli (Btk. 9. §). Ez a helyzet azonban a jelen esetben nem állt fenn.

[59] Ennélfogva a halálos eredmény bekövetkezte a II. rendű terhelt esetében a gondatlanság enyhébb formájában sem róható fel, az alanyi bűnösség a súlyosabb eredmény tekintetében ezért hiányzik.

[60] Tévedett tehát az eljáró bíróság, amikor a II. rendű terhelt cselekményét testi sértés büntetnének [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés II. fordulat] minősítette.

[61] Az indítvány tartalma szerint a II. rendű terhelt – és társa – tényállásban írt magatartása könnyű testi sértés vétsége megállapítására nyújthat alapot.

[62] Az irányadó tényállásból kitűnik, hogy a II. rendű terhelt és társa a szintén ittas állapotban lévő sértettet több alkalommal ököllel arcon ütötte, aminek következtében a sértett egyszer az úttesten hanyatt esett, míg a következő alkalommal a járdára esett; ezt követően a járdán fekvő sértettet a fején, valamint testszerte, kis-közepes erővel többször megrúgták; a sértettet a bántalmazás során legalább 12 kis, illetve közepes erejű erőbehatás érte.

[63] A II. rendű terhelt által alkalmazott ökölütés nyilvánvalóan koncentrált, nagyobb erő kifejtésére alkalmas, annak többszörisége és a támadott testtájék értelemszerűen súlyosabb sérülés lehetőségére való rá gondolást is jelent; még inkább így van ez a földön fekvő sértett megrúgása esetén.

[64] Mindezekből egyértelmű következtetés vonható le arra nézve, hogy a sértett előzőekben leírt, többszörös bántalmazása során nem csupán nyolc napon belül gyógyuló, könnyű sérülés, hanem súlyosabb eredménnyel járó, nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozásának reális lehetősége fennállt.

[65] A II. rendű terhelt előre látta cselekményének ezen lehetséges következményét, abba legalábbis belenyugodva cselekedett (Btk. 7. § második fordulat).

[66] A II. rendű terhelt bűnösségére vont következtetés tehát okszerű, a cselekmény törvényes minősítése azonban súlyos testi sértés büntettének [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés] kísérlete [Btk. 10. § (1) bekezdés].

[67] Ami a Legfőbb Ügyészség álláspontját illeti az általa felhívott ítélkezési gyakorlattal kapcsolatban, a Kúria a következőkre mutat rá.

[68] Kétségtelen – mint ahogy az előzőekben a Kúria is kifejtette –, hogy jelentősége van annak, hogy az elkövetési magatartás megvalósításának időpontjában az elkövető felismeri-e a sértettnek a védekezésre való korlátozottságát, a törődött testi állapotát vagy ittasságát. Közismert tény ugyanis, hogy az ittas állapotban lévő személyeknek a reflex tevékenység korlátozottsága miatt az irányukban megnyilvánuló erő kifejtés elleni védekezés elhárítására általában képtelenek, és még a kisebb erővel történt testi bántalmazás esetén is a bizonytalan egyensúlyi helyzetükre tekintettel fennáll – az elkövető tudata által is átfogott – súlyos sérülés bekövetkezésének a lehetősége.

[69] Az ügyészség további okfejtése szerint: „...ha az elkövetési tevékenység olyan helyen, illetőleg olyan körülmények között megy végbe, ahol a sértett a kemény, szilárd tárgyhoz vagy útburkolathoz való ütdése, csapódása folytán, tehát indirekt módon szenved el a halálhoz vezető sérülést, az elkövető tudata átfogja a súlyos sérülés bekövetkezésének a lehetőségét. Ilyen esetekben az orvosi tapasztalatok szerint általában az úgynevezett ellencsapódásos mechanizmus következtében jönnek létre olyan fejsérülések, amelyek az agyállományt is károsítják és gyakran orvosiilag is megfordíthatatlanul halálos következmények beállásához vezetnek. Az ítélkezési gyakorlat mindezekben az esetekben általában megállapítja a halált okozó testi sértés büntettében az elkövető bűnösségét (BJD 1043., BH 1978.321., BH 1978.362., BH 1978.406. és BH 1980.369.), és azt sem kívánja meg, hogy az ütés, a bántalmazás olyan erejű legyen, amely önmagában is meghatározott gyógytartamú testi sérülés megállapítására alkalmas.”.

[70] Az adott ítélkezési gyakorlat felidézése helyesen történt, azonban az jelen ügyre nem vonatkoztatható. Éspedig azért, mert nem ez történt, a sértett halála ugyanis nem ellencsapódásos fejsérülés következtében állt be, hanem a – II. rendű terhelt által nem ismert és fel sem ismerhető – több súlyos betegségben szenvedő sértettnél a stresszhelyzet váltotta ki a halálhoz vezető okot.

[71] A kísérletre a befejezett bűncselekmény büntetési tételét kell alkalmazni [Btk. 10. § (2) bekezdés].

[72] Jelen ügyben a II. rendű terheltet a törvényszék halált okozó testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés II. fordulat] és garázdaság vétsége [Btk. 339. § (1) bekezdés] miatt – halmazati büntetésül – öt év szabadságvesztés büntetésre ítélte.

[73] A II. rendű terhelt által megvalósított, a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés szerinti testi sértés büntette kísérleteként minősülő cselekménye három évig, a Btk. 339. § (1) bekezdésbe ütköző és aszerint minősülő garázdaság vétsége két évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel büntethető.

[74] A halmazati büntetésre vonatkozó szabályokra tekintettel a II. rendű terhelttel szemben maximálisan kiszabható büntetés tartama négy év hat hónap szabadságvesztés, a középérték két év négy hónap tizenöt nap.

[75] A hibás minősítés nem önmagában, hanem csak akkor képezi felülvizsgálat alapját, ha a helyes minősítéshez képest a kiszabott büntetés törvénysértő.

[76] A kiszabott büntetés feltétlenül törvénysértő, ha a helyes minősítéshez tartozó büntetési tétel – mérlegelést nem tűrő – keretein kívül esik.

[77] A jogerős ítélet szerinti, a II. rendű terhelttel szemben kiszabott 5 év szabadságvesztés a testi épség elleni bűncselekmény helyes minősítését tekintve, a halmazati szabályok alkalmazása mellett is törvénysértő.

[78] Ekként a Kúria az eljáró bíróság által feltárt bűnösségi körülmények alapulvételével a II. rendű terhelttel szemben halmazati büntetésül kiszabott szabadságvesztés tartamát négy év öt hónapra enyhítette. A szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, melyből a terhelt legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra [Btk. 37. § (2) bekezdés a) pont, Btk. 38. § (2) bekezdés a) pont].

[79] A II. rendű terhelt az indítványában a bíróság elfogultságát is kifogásolta.

[80] A Be. 649. § (2) bekezdés d) pontja alapján felülvizsgálati ok, ha a bíróság a határozatát a Be. 608. § (1) bekezdésében meghatározott eljárási szabálysértéssel hozta meg. Ilyen feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés a Be. 608. § (1) bekezdés b) pontja értelmében, ha az ítélet meghozatalában a törvény szerint kizárt bíró vett részt.

[81] Ezen eljárási szabálysértés vizsgálatakor abból kell kiindulni, hogy van-e olyan törvényi rendelkezés, amely alapján az ügyben eljáró bírót kizártnak kell tekinteni.

[82] A bíró kizárására vonatkozó okokat a Be. 14. §-a sorolja fel. Törvény szerint kizárt a bíró, ha vele szemben valamely objektív, konkrét kizárási ok áll fenn [Be. 14. § (1) bekezdés a)-d) pont, (3) és (4) bekezdés], illetve, ha önmagával szemben elfogultságot jelentett be [17/2001. (VI. 1.) számú AB határozat]. Szintén kizárt az a bíró, akinek kizárását a Be. 14. §

(1) bekezdés e) pontja szerint egyéb okból indítványozták, és kizárásának elintézése igazgatási úton megtörtént, vagy kizárását külön határozat megállapította [3/2021. (V. 13.) számú BK vélemény].

[83] A II. rendű terhelt általi kifogás a Be. 14. § (1) bekezdés a)-d) pontjában meghatározott objektív kizárási okok esetein kívül esik, ekként az elfogultságra hivatkozása a Be. 14. § (1) bekezdés e) pont szerinti, egyéb okból elfogult bíró eljárása miatt bejelentett.

[84] A 25/2013. (X. 4.) AB határozat alapján felülvizsgálati eljárásban csak akkor lehet elfogultságra hivatkozni, ha a kérelmező első ízben, olyan konkrét körülményt kíván érvényesíteni, amelyről a jogerős ítélet meghozatalát követően szerzett tudomást.

[85] A Kúria megjegyzi, hogy azon törvényi feltételt, miszerint az ügy elfogulatlan megítélése valamely bírótól nem várható, csak az adott ügy valóságos tényei alapján lehet megállapítani, és csak olyan feltárt adatok révén, amelyek a bíró pártatlansága iránt észszerű (megalapozott) kételyt ébresztene alkalmasak (EBH 2014.B.4.II.).

[86] A II. rendű terhelt ilyen okot nem jelölt meg, és csupán a kiszabott büntetés mértékéből következtetett a bíróság elfogultságára.

[87] Ekként a Kúria – miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amelynek vizsgálatára a Be. 659. § (6) bekezdése szerint hivatalból köteles – a felülvizsgálati indítványnak helyt adott, és a Be. 662. § (2) bekezdés b) pontja alapján a felülvizsgálattal megtámadott határozatot a II. rendű terhelt vonatkozásában megváltoztatta, egyebekben a Be. 662. § (1) bekezdése alapján a II. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartotta.

[88] A Btk. 92/B. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a már végrehajtott szabadságvesztés büntetés beszámításáról.

IV.

[89] A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 653. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 458. § (3) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a Be. 650. § (1) bekezdés b) pontja zárja ki.

[90] A Be. 652. § (6) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a Be. 649. § (3)-(5) bekezdésén alapul. A Be. 652. § (7) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy felülvizsgálati indítvány ugyanazon tartalommal csak egyszer nyújtható be. Az ugyanazon jogosult által ismételt elöterjesztett, illetve az azonos tartalommal ismételt elöterjesztett indítványt a Kúria érdemi indokolás nélkül elutasíthatja [Be. 656. § (4) bekezdés].

Budapest, 2024. március 6.

Dr. Bartkó Levente s.k. a tanács elnöke, Dr. Varga Eszter s.k. előadó bíró, Molnár Ferencné dr. s.k. bíró, Dr. Idzigné dr. Novák Marianna Csilla s.k. bíró, Dr. Hornyák Szabolcs János s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

BÉ